

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

66. årgang

4. september 2023

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2023/C 314/01 Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende* 1

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2023/C 314/02 Sag C-156/23, Ararat: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond (Nederlandene) den 14. marts 2023 — K, L, M og N mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid 2

2023/C 314/03 Sag C-280/23 P: Appel iværksat den 1. maj 2023 af Canai Technology Co. Ltd til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 1. marts 2023 i sag T-25/22 — Canai Technology mod EUIPO — Trend Fin (HE&ME) 3

2023/C 314/04 Sag C-331/23, Dranken Van Eetvelde: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (Belgien) den 25. maj 2023 — Dranken Van Eetvelde NV mod Belgische Staat 3

2023/C 314/05 Sag C-339/23, Horyzont: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich (Polen) den 30. maj 2023 — Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty mod LC 4

2023/C 314/06	Sag C-352/23[Changu]: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarien) den 7. juni 2023 — LF mod Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite	4
2023/C 314/07	Sag C-354/23, Seberts: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af College van Beroep voor het bedrijfsleven (Nederlandene) den 8. juni 2023 — LM BV mod Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit	5
2023/C 314/08	Sag C-369/23, Vivacom Bulgarien: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Varhoven administrativen sad (Bulgarien) den 9. juni 2023 — »Vivacom Bulgaria« EAD mod Varhoven administrativen sad og Natsionalna agentsia za prihodite	6
2023/C 314/09	Sag C-385/23, Finnair: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Korkein oikeus (Finland) den 22. juni 2023 — Passenger A mod Finnair Oyj	6
2023/C 314/10	Sag C-412/23: Sag anlagt den 5. juli 2023 — Europa-Kommissionen mod Den Slovakiske Republik	7
2023/C 314/11	Sag C-430/23 P: Appel iværksat den 12. juli 2023 af SN til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 3. maj 2023 i sag T-249/21, SN mod Parlamentet	8
Retten		
2023/C 314/12	Sag T-487/22: Rettens dom af 12. juli 2023 — Multiópticas mod EUIPO — Nike Innovate (Gengivelse af to sorte geometriske former) (EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-figurmærket, der gengiver to sorte geometriske former – ældre EU-figurmærker og nationale figurmærker mó – relativ registreringshindring – ingen krænkelse af renomméet – ingen lighed mellem tegnene – artikel 8, stk. 5, i forordning (EU) 2017/1001)	9
2023/C 314/13	Sag T-348/23: Sag anlagt den 27. juni 2023 — Zalando mod Kommissionen	9
2023/C 314/14	Sag T-369/23: Sag anlagt den 5. juli 2023 — Hypo Vorarlberg Bank mod Afviklingsinstansen	11
2023/C 314/15	Sag T-374/23: Sag anlagt den 6. juli 2023 — Volkskreditbank mod Afviklingsinstansen	13
2023/C 314/16	Sag T-386/23: Sag anlagt den 6. juli 2023 — Hypo-Bank Burgenland mod Afviklingsinstansen	14
2023/C 314/17	Sag T-387/23: Sag anlagt den 6. juli 2023 — Schelhammer Capital Bank mod Afviklingsinstansen	14
2023/C 314/18	Sag T-390/23: Sag anlagt den 12. juli 2023 — Barry's Bootcamp mod EUIPO — Hummel (Gengivelse af to sorte horisontale vinkler)	15
2023/C 314/19	Sag T-391/23: Sag anlagt den 13. juli 2023 — Imerys Aluminates Groupe mod Kommissionen	16
2023/C 314/20	Sag T-396/23: Sag anlagt den 14. juli 2023 — Stada Arzneimittel mod EUIPO — Bioiberica (DAOgest)	16
2023/C 314/21	Sag T-398/23: Sag anlagt den 14. juli 2023 — Bodegas Aguiuncho mod EUIPO — Mar de Frades (ALBARIÑO mar de ons)	17
2023/C 314/22	Sag T-400/23: Sag anlagt den 12. juli 2023 — Erste Group Bank mod Afviklingsinstansen	18
2023/C 314/23	Sag T-401/23: Sag anlagt den 12. juli 2023 — Erste Bank der österreichischen Sparkassen mod Afviklingsinstansen	19
2023/C 314/24	Sag T-402/23: Sag anlagt den 13. juli 2023 — Steiermärkische Bank und Sparkasse mod Afviklingsinstansen	20
2023/C 314/25	Sag T-403/23: Sag anlagt den 13. juli 2023 — Dornbirner Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen	21
2023/C 314/26	Sag T-404/23: Sag anlagt den 13. juli 2023 — Kärntner Sparkasse mod Afviklingsinstansen	22
2023/C 314/27	Sag T-405/23: Sag anlagt den 13. juli 2023 — Sparkasse Niederösterreich Mitte West mod Afviklingsinstansen	23

2023/C 314/28	Sag T-406/23: Sag anlagt den 13. juli 2023 — Tiroler Sparkasse mod Afviklingsinstansen	23
2023/C 314/29	Sag T-407/23: Sag anlagt den 13. juli 2023 — Salzburger Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen	24
2023/C 314/30	Sag T-408/23: Sag anlagt den 17. juli 2023 — Sparkasse Oberösterreich Bank mod Afviklingsinstansen	25
2023/C 314/31	Sag T-434/23: Sag anlagt den 26. juli 2023 — Essity Hygiene and Health AB mod EUIPO (Gengivelse af et blad)	25

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2023/C 314/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 304 af 28.8.2023

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 296 af 21.8.2023

EUT C 286 af 14.8.2023

EUT C 278 af 7.8.2023

EUT C 271 af 31.7.2023

EUT C 261 af 24.7.2023

EUT C 252 af 17.7.2023

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond (Nederlandene) den 14. marts 2023 — K, L, M og N mod Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sag C-156/23, Ararat ⁽¹⁾)

(2023/C 314/02)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: K, L, M og N

Sagsøgt: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Præjudicielle spørgsmål

- I Skal artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med chartrets artikel 4 og artikel 19, stk. 2, og tilbagesendelsesdirektivets artikel 5 ⁽²⁾, fortolkes således, at en ret ex officio på grundlag af oplysninger i sagens akter, som er bragt til dens kendskab, og som er blevet suppleret eller præciseret i den ved denne ret verserende kontradiktoriske procedure, skal prøve, om non-refoulement-princippet er blevet overholdt? Afhænger omfanget af denne forpligtelse af, om den kontradiktoriske procedure er indledt ved en ansøgning om international beskyttelse, og er omfanget af denne forpligtelse dermed anderledes ved en vurdering af risikoen for refoulement i forbindelse med en modtagelse end ved vurderingen af denne risiko i forbindelse med en tilbagesendelse?
- II Skal tilbagesendelsesdirektivets artikel 5, sammenholdt med artikel 19, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at såfremt en afgørelse om tilbagesendelse træffes i en sag, der ikke er indledt ved en ansøgning om international beskyttelse, skal vurderingen af, om forbuddet mod refoulement er til hinder for en tilbagesendelse, foretages inden vedtagelsen af afgørelsen om tilbagesendelse, og er det forhold, at der er konstateret en risiko for refoulement, da til hinder for vedtagelsen af en afgørelse om tilbagesendelse, eller udgør denne risiko i en sådan situation en hindring for udsendelse?
- III Bliver en afgørelse om tilbagesendelse reaktiveret, hvis den er blevet udsat som følge af en ny sag, der ikke er indledt ved en ansøgning om international beskyttelse, eller skal tilbagesendelsesdirektivets artikel 5, sammenholdt med artikel 19, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at såfremt der ikke er foretaget en vurdering af risikoen for refoulement i den sag, der fører til en ny fastslåelse af ulovligt ophold, skal der foretages en aktuel vurdering af denne risiko, og skal der i så fald træffes en ny afgørelse om tilbagesendelse? Skal dette spørgsmål besvares anderledes, hvis der ikke foreligger en udsat afgørelse om tilbagesendelse, men derimod en afgørelse om tilbagesendelse, som gennem længere tid hverken er blevet gennemført af tredjelandstatsborgeren eller af myndighederne?

⁽¹⁾ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16.12.2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold (EUT 2008, L 348, s. 98).

Appel iværksat den 1. maj 2023 af Canai Technology Co. Ltd til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 1. marts 2023 i sag T-25/22 — Canai Technology mod EUIPO — Trend Fin (HE&ME)

(Sag C-280/23 P)

(2023/C 314/03)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Canai Technology Co. Ltd (ved advokater J.F. Gallego Jiménez E. Sanz Valls, P. Bauzá Martínez og Y. Hernández Viñes)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) og Trend Fin BV

Domstolen (afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 17. juli 2023 besluttet, at appellen ikke admitteres, og at Canai Technology Co. Ltd bærer sine egne omkostninger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (Belgien) den 25. maj 2023 — Dranken Van Eetvelde NV mod Belgische Staat

(Sag C-331/23, Dranken Van Eetvelde)

(2023/C 314/04)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Dranken Van Eetvelde NV

Sagsøgt: Belgische Staat

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er WBTW's artikel 51a, § 4⁽¹⁾, i strid med artikel 205 i direktiv 2006/112⁽²⁾ sammenholdt med proportionalitetsprincippet, eftersom denne førstnævnte bestemmelse foreskriver ubetinget solidarisk hæftelse, og retten ikke kan bedømme dette på baggrund af den enkeltes deltagelse i momsvisen?
- 2) Er WBTW's artikel 51a, § 4, i strid med artikel 205 i direktiv 2006/112 sammenholdt med princippet om afgiftsneutralitet på momsområdet, såfremt denne førstnævnte bestemmelse skal fortolkes således, at en person i den efter loven betalingspligtige persons sted hæfter solidarisk for erlæggelse af momsen, uden at der skal tages hensyn til det fradrag for indgående moms, som den efter loven betalingspligtige kan foretage?
- 3) Skal artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national lovgivning, der tillader kumulation af (administrative og strafferetlige) sanktioner af strafferetlig art på grundlag af forskellige sager for de samme faktiske lovovertrædelser, der imidlertid er begået i løbet af flere på hinanden følgende år (men som strafferetligt skal kvalificeres som fortsat lovovertrædelse med samme forsæt), idet lovovertrædelsen for så vidt angår et år retsforfølges administrativt, og lovovertrædelsen for så vidt angår et andet år retsforfølges strafferetligt? Skal disse lovovertrædelser ikke anses for at være uløseligt forbundne med hinanden, fordi de er begået i løbet af flere på hinanden følgende år?

- 4) Skal artikel 50 i fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter der kan indledes en sag mod en person med henblik på pålæggelse af en administrativ bøde af strafferetlig karakter for en lovovertrædelse, for hvilken den pågældende allerede er blevet endeligt domfældt, når henses til, at begge sager gennemføres fuldstændigt uafhængigt af hinanden, og den eneste garanti for, at strengeden af alle pålagte sanktioner er i overensstemmelse med den pågældende lovovertrædelses grovhed, består i, at Finanzgericht [(domstol i skatte- og afgiftsretlige sager)] kan foretage en vurdering af proportionalitetsprincippet i sagen, hvorimod den nationale lovgivning ikke indeholder regler herom, herunder heller ikke regler, som giver den administrative myndighed mulighed for at tage hensyn til den allerede pålagte strafferetlige sanktion?

⁽¹⁾ Den belgiske merværdiafgiftslov.

⁽²⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich (Polen)
den 30. maj 2023 — Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny
Zamknięty mod LC**

(Sag C-339/23, Horyzont)

(2023/C 314/05)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty

Sagsøgt: LC

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF ⁽¹⁾ fortolkes således, at den i denne bestemmelse angivne forpligtelse, der påhviler kreditgiveren, til at vurdere forbrugerens (kredittagerens) kreditværdighed er tilsvarende med de andre forpligtelser som omhandlet i det nævnte direktiv (navnlig med oplysningspligterne som omhandlet i direktivets artikel 10 ff.), således at sanktionerne, som direktivets artikel 23 henviser til, ikke kan være forskellige, dvs. ikke kan medføre forskellige retsvirkninger afhængigt af, hvilken forpligtelse der er blevet tilsidesat?

⁽¹⁾ EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarien) den
7. juni 2023 — LF mod Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite**

(Sag C-352/23[Changu] ⁽¹⁾)

(2023/C 314/06)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Administrativen sad Sofia-grad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: LF

Sagsøgt: Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal 15. betragtning til og artikel 2, litra h), og artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU ^(?) af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse fortolkes således, at denne betragtning og disse bestemmelser tillader en medlemsstat at indføre en national ordning vedrørende indrømmelse af international beskyttelse af medfølelse eller humanitære hensyn, der som omhandlet i 15. betragtning til og artikel 2, litra h), i direktiv 2011/95 (anden form for beskyttelse) falder uden for logikken og ånden i direktiv 2011/95, eller skal den i national ret fastsætte mulighed for at indrømme beskyttelse af »humanitære grunde« som omhandlet i artikel 3 i direktiv 2011/95 også i et sådant tilfælde være i overensstemmelse med standarderne for international beskyttelse?
2. Forpligter 12. betragtning til og artikel 14, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF ^(?) af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold sammenholdt med artikel 1 og 4 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) obligatorisk en medlemsstat til at udstede en skriftlig bekræftelse til tredjelandsstatsborgere, som attesterer, at de opholder sig ulovligt i landet, men alligevel ikke kan tilbagesendes?
3. Er det, i tilfælde af nationale retsfor skrifter, hvis eneste bestemmelse til regulering af en tredjelandsstatsborgers status af »humanitære hensyn« er indeholdt i artikel 9, stk. 8, i Zahon za ubezhishteto i bezhantsite (asyl- og flygtningeloven), foreneligt med 15. betragtning til samt artikel 2, litra h), og artikel 3 i direktiv 2011/95 at foretage en fortolkning af denne nationale bestemmelse, som ikke har nogen forbindelse med karakteren og begrundelsen for direktiv 2011/95?
4. Kræver chartrets artikel 1, 4 og 7 med henblik på anvendelsen af direktiv 2011/95 en prøvelse af, om en tredjelandsstatsborgers langvarige ophold uden reguleret status i en medlemsstat udgør en selvstændig grund til at indrømme international beskyttelse af »tvingende humanitære hensyn«?
5. Tillader en medlemsstats positive forpligtelse til at sikre overholdelsen af chartrets artikel 1 og 4 en bred fortolkning af den nationale foranstaltning i henhold til asyl- og flygtningelovens artikel 9, stk. 8, som går ud over den internationale beskyttelses logik og standarder i henhold til direktiv 2011/95, og kræver den en fortolkning, som udelukkende tager hensyn til overholdelsen af de absolutte grundlæggende rettigheder i henhold til chartrets artikel 1 og 4?
6. Kan den manglende indrømmelse af beskyttelsen i henhold til asyl- og flygtningelovens artikel 9, stk. 8, til en tredjelandsstatsborger i sagsøgerens situation indebære, at medlemsstaten ikke opfylder sine forpligtelser i henhold til chartrets artikel 1, 4 og 7?

⁽¹⁾ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

⁽²⁾ EUT 2011, L 337, s. 9.

⁽³⁾ EUT 2008, L 348, s. 98.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af College van Beroep voor het bedrijfsleven
(Nederlandene) den 8. juni 2023 — LM BV mod Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit**

(Sag C-354/23, Seberts ⁽¹⁾)

(2023/C 314/07)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Parter i hovedsagen

Sagsøger: LM BV

Sagsøgt: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Præjudicielt spørgsmål

Skal udkast til EU-retningslinjer for statsstøtte i landbrugs- og skovbrugssektoren og i landdistrikter 2014-2020 (^(?)), navnlig punkt 135-137 og punkt 144, litra a), fortolkes således, at der kun foreligger investeringsstøtte til dækning af omkostninger til opførelse, erhvervelse eller renovering af fast ejendom, når støttemodtageren selv også ejer eller bliver ejer af den faste ejendom, som omkostningerne vedrører?

(⁽¹⁾) Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

(^(?)) EUT 2014, C 204, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Varhoven administrativen sad (Bulgarien) den 9. juni 2023 — »Vivacom Bulgaria« EAD mod Varhoven administrativen sad og Natsionalna agentsia za prihodite

(Sag C-369/23, Vivacom Bulgarien)

(2023/C 314/08)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Varhoven administrativen sad

Parter i hovedsagen

Sagsøger og kassationsappellant: »Vivacom Bulgaria« EAD

Sagsøgt og kassationsindstævnt: Varhoven administrativen sad og Natsionalna agentsia za prihodite

Præjudicielt spørgsmål

Er artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder til hinder for en national bestemmelse såsom artikel 2c, stk. 1, nr. 1, i Zakon za otgovornostta na darzhavata i obshtinite za vredi (lov om statens og kommunernes ansvar for skader), sammenholdt med artikel 203, stk. 3, og artikel 128, stk. 1, nr. 6, i Administrativnoprotsesualen kodeks (lov om forvaltningsretspleje), hvorefter et søgsmål med påstand om erstatning for en skade forvoldt ved Varhoven administrativen sads (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) tilsidesættelse af EU-retten, hvor Varhoven administrativen sad (øverste domstol i forvaltningsretlige sager) er sagsøgt, skal prøves af denne domstol i sidste instans?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Korkein oikeus (Finland) den 22. juni 2023 — Passager A mod Finnair Oyj

(Sag C-385/23, Finnair)

(2023/C 314/09)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Korkein oikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Passager A

Sagsøgt: Finnair Oyj

Præjudicielle spørgsmål

1. Kan et luftfartsselskab påberåbe sig usædvanlige omstændigheder som omhandlet i artikel 5, stk. 3, i forordning nr. 261/2004 (⁽¹⁾), alene fordi flyproducenten meddelte, at der forelå en skjult konstruktionsfejl, som påvirkede flysikkerheden og berørte hele flytypen, selv om denne melding først blev givet efter forsinkelsen eller aflysningen af flyvningen?

2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, og det skal prøves, om omstændighederne skyldtes begivenheder, der er en del af det berørte luftfartsselskabs sædvanlige aktivitetsudøvelse og på grund af deres karakter eller oprindelse ikke ligger uden for selskabets faktiske kontrol, finder Den Europæiske Unions Domstols praksis vedrørende for tidligt funktionssvigt af bestemte tekniske dele da anvendelse i en sag som den foreliggende, hvor hverken producenten eller luftfartsselskabet på tidspunktet for aflysningen af flyvningen vidste, hvilken type fejl den pågældende nye flytype var ramt af, og hvordan den kunne afhjælpes?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11.2.2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (EUT 2004, L 46, s. 1).

Sag anlagt den 5. juli 2023 — Europa-Kommissionen mod Den Slovakiske Republik

(Sag C-412/23)

(2023/C 314/10)

Processprog: slovakisk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved G. Gattinara og R. Lindenthal, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Slovakiske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Slovakiske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktiv 2011/7 (¹) om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner, navnlig direktivets artikel 4, stk. 3, og artikel 4, stk. 4, litra b), idet den vedvarende i 2015, 2016 og 2017 samt siden 2018 har undladt at sikre, at offentlige organer, der leverer sundhedspleje, betaler deres handelsforpligtelser inden for en frist, der ikke overstiger 60 kalenderdage, og idet den fortsat ikke har sørget herfor.
- Den Slovakiske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I overensstemmelse med artikel 4, stk. 3, i direktiv 2011/7 skulle Den Slovakiske Republik i forbindelse med handelstransaktioner, hvor skyldneren er en offentlig myndighed, have sikret, at den frist, inden for hvilken den nævnte skyldner skal betale sådanne transaktioner indgået med virksomheder, ikke overskrider 30 kalenderdage at regne fra de forskellige faktiske omstændigheder, der er opregnet i bestemmelsen. Direktivets artikel 4, stk. 4, litra b), bestemmer desuden, at offentlige organer, der leverer sundhedspleje, i Den Slovakiske Republik kan forlænge denne frist til 60 kalenderdage.

Den Slovakiske Republik har imidlertid ikke sikret, at denne frist ikke overstiger 60 kalenderdage for så vidt angår offentlige organer, der leverer sundhedspleje, i forbindelse med handelstransaktioner, hvor disse organer er skyldnere.

Data vedrørende den gennemsnitlige betalingsfrist for offentlige hospitalers gældsforpligtelser i handelstransaktioner viser, at Den Slovakiske Republik i 2015, 2016, 2017 og siden 2018 konstant har tilsidesat direktivets artikel 4, stk. 3, og artikel 4, stk. 4, litra b), og at denne tilsidesættelse fortsat bestod på tidspunktet for anlæggelsen af nærværende sag.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16.2.2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner (EUT 2011, L 48, s. 1).

Appel iværksat den 12. juli 2023 af SN til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 3. maj 2023 i sag T-249/21, SN mod Parlamentet

(Sag C-430/23 P)

(2023/C 314/11)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: SN (ved Barrister P. Eleftheriadis)

Den anden part i appelsagen: Europa-Parlamentet

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dommen afsagt af Den Europæiske Unions Ret (Femte Afdeling) den 3. maj 2023 i sag T-249/21, SN mod Europa-Parlamentet, ophæves delvist, for så vidt som det i dommen fastslås, at Europa-Parlamentets generalsekretærs afgørelse af 21. december 2020 vedrørende SN og den til SN fremsendte debetnota nr. 7010000021 af 15. januar 2021 på 196 199,84 EUR er delvist gyldige.
- Annullation i det hele af Europa-Parlamentets generalsekretærs afgørelse af 21. december 2020 vedrørende SN.
- Annullation i det hele af den til SN fremsendte debetnota nr. 7010000021 af 15. januar 2021 på 196 199,84 EUR.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale appellanternes omkostningerne i denne sag, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen for Domstolen og for Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

- 1) **Manglende anvendelse af kriteriet om »kendskab« i ansættelsesvilkårenes artikel 137** ⁽¹⁾: Retten har tilsidesat EU-retten ved ikke at tage hensyn til, at tilbagesøgningen af den løn, der udbetales i forbindelse med parlamentarisk assistance, til et medlem af Parlamentet er omfattet af kriteriet om »kendskab« i ansættelsesvilkårenes artikel 137 og vedtægtens artikel 85, som forudsætter at modtageren af en udbetaling i forbindelse med parlamentarisk assistance har kendskab eller formodes at have kendskab til, at beløbet ikke var forfaldent til udbetaling.
- 2) **Manglende anvendelse af gennemførelsesbestemmelsernes artikel 33** ⁽²⁾: Retten har tilsidesat EU-retten ved ikke korrekt at have anvendt gennemførelsesbestemmelsernes artikel 33 og 68, som kræver, at udbetaling af løn til en parlamentarisk assistent skal betragtes som løn og ikke et honorar for erlagte ydelser, således at der kun foreligger »et fejlagtigt udbetalt beløb« i henhold til EU-retten, når beløbet ikke er forfaldent til betaling i forhold til ansættelseskontraktens betingelser, jf. standardansættelsesvilkårene for parlamentariske assistenter.
- 3) **Manglende beskyttelse af et medlems ret til frihed og uafhængighed**: Retten har tilsidesat EU-retten ved ikke i tilstrækkelig grad at beskytte medlemmernes ret til frihed og uafhængighed (artikel 2 og artikel 21, stk. 2, i statuten for Europa-Parlamentets medlemmer) ved at indføre et system med objektivt ansvar for fejl begået i god tro, der er så uforudsigeligt og byrdefyldt, at det er uforeneligt med medlemmernes ret til frihed og uafhængighed.

⁽¹⁾ Ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Det europæiske økonomiske Fællesskab og Det europæiske Atomenergifællesskab (EFT 1959-1962, s. 163).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets Præsidiiums afgørelse af 19.5. og 9.7.2008 om gennemførelsesbestemmelser til statuten for Europa-Parlamentets medlemmer (EUT 2009, C 159, s. 1).

RETTE

Rettens dom af 12. juli 2023 — Multiópticas mod EUIPO — Nike Innovate (Gengivelse af to sorte geometriske former)

(Sag T-487/22) ⁽¹⁾

(EU-varemærker – indsigelsessag – ansøgning om EU-figurmærket, der gengiver to sorte geometriske former – ældre EU-figurmærker og nationale figurmærker mó – relativ registreringshindring – ingen krænkelse af renomméet – ingen lighed mellem tegnene – artikel 8, stk. 5, i forordning (EU) 2017/1001)

(2023/C 314/12)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Multiópticas S. Coop. (Madrid, Spanien) (ved advokaterne M. López Camba og A. Lyubomirova Geleva)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved E. Markakis, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO: Nike Innovate CV (Beaverton, Oregon, De Forenede Stater)

Sagens genstand

Sagsøgeren har med sit søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF nedlagt påstand om annullation af afgørelse truffet den 2. juni 2022 af Fjerde Appellkammer ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (sag R 1762/2021-4).

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Multiópticas S. Coop og EUIPO bærer deres egne sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 368 af 26.9.2022.

Sag anlagt den 27. juni 2023 — Zalando mod Kommissionen

(Sag T-348/23)

(2023/C 314/13)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Zalando SE (Berlin, Tyskland) (ved advokaterne R. Briske, K. Ewald, L. Schneider og J. Trouet)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse af 25. april 2023, sag C(2023) 2727 final, annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har anført følgende anbringender.

1. Første anbringende: Tilsidesættelse af anvendelsesområdet for forordning (EU) 2022/2065 ⁽¹⁾ (forordningen om digitale tjenester) og retlig ukorrekt anvendelse af forordningen

Det er sagsøgerens opfattelse, at forordningen om digitale tjenester ikke finder anvendelse på sagsøgeren, allerede fordi denne ikke er en formidlingstjeneste og dermed hverken en oplagringstjeneste eller en onlineplatform som omhandlet i forordningen om digitale tjenester. Der savnes den nødvendige tilrådighedsstillelse af indhold fra *trejeparter*. Sagsøgeren stiller gennem salg af artikler sit *eget* indhold til rådighed og har desuden gennem en streng indkøringsproces fuldt ud gjort sine partners indhold til sit eget.

Selv hvis en del af tjenesten skal kvalificeres som en onlineplatform, ville den ikke nå tærsklen på 45 mio. aktive modtagere om måneden. Sagsøgte har set bort fra tjenestens hybride karakter: Det er ikke alle modtagere af tjenesten, som automatisk eksponeres for indhold, der stilles til rådighed af *trejeparter*, idet der er behov for en nøjagtig differentiering.

Sagsøgte har baseret sig på urigtige kriterier, såsom det forhold, at udbyderen angiveligt ikke er synlig. Sagsøgte har set bort fra, at dette ikke er et afgørende karakteristika, men støtter derimod under hensyntagen til EU-retlige bedømmelser den omvendte antagelse, at der foreligger *eget* indhold.

2. Andet anbringende: Artikel 33, stk. 1 og stk. 4, sammenhold med artikel 24, stk. 2, i forordningen om digitale tjenester er ubestemt

Anvisningerne vedrørende beregningen af tærskelværdien er for upræcise og tilsidesætter det EU-retlige princip om bestemthed. Artikel 33, stk. 1, i forordningen om digitale tjenester er derfor ikke et retsgrundlag, der er i overensstemmelse med EU-retten. 77. betragtning til forordningen om digitale tjenester er på grund af sin retlige beskaffenhed og sit ufuldstændige indhold utilstrækkelig til at gøre beregningsmetoden bestemt, eftersom den lader for mange væsentlige spørgsmål ubesvaret. I betragtningen beskrives kun, *hvem* der skal være omfattet, men ikke *hvordan*. Kriterierne kan i sidste ende ikke bestemmes tilstrækkeligt uden vedtagelsen af en delegeret retsakt. Utilstrækkeligheden fremgår tydeligt ved en sammenligning med forordning (EU) 2022/1925 ⁽²⁾ (forordningen om digitale markeder): Denne forordning tager til dels udgangspunkt i den samme tærskelværdi, men fremstiller beregningskriterierne tydeligere, endda i et bilag. Dog savnes også i denne forordning kalkulatoriske anvisninger.

3. Tredje anbringende: Tilsidesættelse af det almindelige lighedsprincip

Det forhold, at beregningsmetoden er ubestemt, tilsidesætter artikel 2, stk. 1, TEU og artikel 20 i EU's charter om grundlæggende rettigheder, eftersom dette (de facto) fører til en ulige behandling af udbydere af onlineplatforme. Udbyderne udfylder det tomrum, som navnlig er opstået derved, at sporing af den enkelte modtager er forbudt, med uensartede og uigennemsigtige metoder. Samtidigt fastsætter forordningen om digitale tjenester ikke en konsekvent kontrol af alle beregningsmetoder, men blot ad-hoc kontroller. Derved opstår der ikke et *level playing field* for konkurrerende tjenesteudbydere. Hertil kommer, at forordningen om digitale tjenester tilsidesætter ligebehandlingsprincippet, idet der gælder en fast tærskelværdi for alle onlineplatforme, uafhængigt af de enkelte tjenesters risikobaserede kriterier.

4. Fjerde anbringende: Tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

Anvendelsen af forordningen om digitale tjenester griber uforholdsmæssigt ind i sagsøgerens grundlæggende friheder og rettigheder og tilsidesætter dermed proportionalitetsprincippet i artikel 5, stk. 4, andet afsnit, TEU. For det første er den faste tærskelværdi uegnet, for det andet er pålæggelsen af yderligere krav for sagsøgeren unødvendig, da onlinehandelen i forvejen er (over)reguleret.

5. Femte anbringende: Tilsidesættelse af begrundelsespligten

Sagsøgte har i afgørelsen tilsidesat begrundelsespligten i artikel 296 TEUF, således at sagsøgeren som adressat for afgørelsen ikke kan forstå den. Der savnes en subsumtion under definitionen af oplagringstjeneste efter artikel 3, litra g), nr. iii), i forordningen om digitale tjenester, selv om dette er afgørende for, at denne forordnings artikel 33 kan anvendes.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2065 af 19.10.2022 om et indre marked for digitale tjenester og om ændring af direktiv 2000/31/EF (forordning om digitale tjenester) (EUT 2022, L 277, s. 1).

(²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/1925 af 14.9.2022 om åbne og fair markeder i den digitale sektor og om ændring af direktiv (EU) 2019/1937 og (EU) 2020/1828 (forordningen om digitale markeder) (EUT 2022, L 265, s. 1).

Sag anlagt den 5. juli 2023 — Hypo Vorarlberg Bank mod Afviklingsinstansen

(Sag T-369/23)

(2023/C 314/14)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Hypo Vorarlberg Bank AG (Bregenz, Østrig) (ved advokaterne G. Eisenberger, A. Brenneis og J. Holzmann)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans

Sagsøgerens påstande

Sagsøgerens påstande

— Afgørelse om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2023 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 2. maj 2023 (SRB/ES/2023/23), herunder bilagene hertil, annulleres, og under alle omstændigheder i det omfang, afgørelsen vedrører sagsøgeren.

— Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat ni anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 102 i direktiv 2014/59/EU (¹), artikel 69 og artikel 70, stk. 2, i forordning (EU) nr. 806/2014 (²), artikel 3 og artikel 4, stk. 2, i delegeret forordning (EU) 2015/63 (³) samt proportionalitetsprincippet på grund af urigtig fastsættelse af målniveauet, idet sagsøgte i strid med de EU-retlige forskrifter har fastsat et for højt målniveau.

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 70, stk. 2, litra b), i forordning (EU) nr. 806/2014, artikel 103, stk. 7, i direktiv 2014/59/EU, artikel 6, stk. 1-6, artikel 7, stk. 2, og artikel 20 i samt bilag II til delegeret forordning (EU) 2015/63 på grund af manglende anvendelse af tre risikoindeksorer, idet sagsøgte ikke har anvendt risikoindeksorerne »instituttets kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver ud over MREL«, »kompleksitet« og »mulighed for afvikling« mod de EU-retlige krav.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af artikel 6, stk. 5 og 7, artikel 7, stk. 2, og artikel 4 i samt trin 2 i bilag I til delegeret forordning (EU) 2015/63 på grund af urigtig anvendelse og vægtning af risikoindeksoren »medlemskab af en institutsikringsordning« (IPS), navnlig eftersom IPS ikke er tillagt nogen vægt.
4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter på grund af manglende begrundelse af afgørelsen.

Den anfægtede afgørelse tilsidesætter begrundelsespligten i artikel 296, stk. 2, TEUF samt chartrets artikel 41, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra c), idet de krav til begrundelsespligtens omfang, som Domstolen opstillede i sag C-584/20 P⁽⁴⁾, ikke er blevet opfyldt.

5. Femte anbringende om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter på grund af manglende begrundelse for grænserne for udøvelse af væsentlige skønsbeføjelser.

Den anfægtede afgørelse tilsidesætter begrundelsespligten i artikel 296, stk. 2, TEUF samt chartrets artikel 41, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra c), idet det for så vidt angår sagsøgtens skønsbeføjelser ikke er blevet forklaret, hvilke vurderinger sagsøgte har foretaget og af hvilke grunde. Det kan derfor ikke udelukkes, at sagsøgte har udøvet et vilkårligt skøn.

6. Sjette anbringende om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter på grund af manglende høring og manglende iagttagelse af retten til at blive hørt.

Sagsøgerens ret til at blive hørt er i strid med chartrets artikel 41, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra a), hverken blevet iagttaget før vedtagelsen af den anfægtede afgørelse eller før udstedelsen af den på denne afgørelse støttede bidragsmeddelelse. Den høring, som sagsøgte gennemførte, havde heller ikke givet sagsøgeren mulighed for at fremsætte effektive og omfattende bemærkninger til den konkrete beregning af bidraget.

7. Syvende anbringende om, at delegeret forordning (EU) 2015/63 ikke lovligt kunne udgøre et retsgrundlag for den anfægtede afgørelse, og at den risikojusteringsmetode, der er fastsat i delegeret forordning (EU) 2015/63, og de skønsbeføjelser, der er tildelt Afviklingsinstansen, er ulovlige.

Artikel 4-7, 9, 17 og 20 i samt bilag I og II til delegeret forordning (EU) 2015/63, som den anfægtede afgørelse er støttet på, skaber en uigennemsigtig og usaglig ordning for fastsættelse af bidrag, som er i strid med chartrets artikel 16, 17, 41 og 47, og hvorunder overholdelsen af chartrets artikel 20 og 21 samt proportionalitetsprincippet og retssikkerhedsprincippet ikke er sikret.

8. Ottende anbringende om ulovligheden af gennemførelsesforordning (EU) 2015/81⁽⁵⁾ som retsgrundlag for den anfægtede afgørelse.

Den anfægtede afgørelse er i strid med traktaterne, idet artikel 8 i gennemførelsesforordning (EU) 2015/81 overskrider de grænser, der er fastsat i artikel 70, stk. 7, i forordning (EU) nr. 806/2014 sammenholdt med artikel 291 TEUF, og hverken gennemførelsesforordningen eller bemyndigelsesgrundlaget indeholder en begrundelse, der er i overensstemmelse med artikel 296, stk. 2, TEUF.

9. Niende anbringende om ulovligheden af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014 som bemyndigelsesgrundlag for delegeret forordning (EU) 2015/63 samt for gennemførelsesforordning (EU) 2015/81 og dermed for den anfægtede afgørelse.

Subsidiært gøres det gældende, at de bestemmelser i direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014, som foreskriver, at den bidragsordning, der er gennemført ved delegeret forordning (EU) 2015/63, er bindende, og som giver sagsøgte en for vid skønsmargin, er ulovlige. For så vidt som disse bestemmelser, navnlig artikel 69, stk. 1 og 2, og artikel 70, stk. 2, i forordning (EU) nr. 806/2014 og artikel 102, stk. 1 og 2, i direktiv 2014/59/EU, ikke kan fortolkes i overensstemmelse med primærretten, er de i strid med princippet om begrundelsespligt for retsakter, med retssikkerhedsprincippet og med traktaterne (navnlig artikel 1, stk. 2, TEU, artikel 15 TEUF, 296 TEUF og 298 TEUF) og chartret (navnlig chartrets artikel 16, 17, 41, 42 og 47).

- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15.5.2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190).
- (²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).
- (³) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).
- (⁴) Jf. dom af 15.7.2021, Kommissionen mod Landesbank Baden-Württemberg og Afviklingsinstansen, C-584/20 P og C-621/20 P, EU:C:2021:601.
- (⁵) Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/81 af 19.12.2014 om ensartede betingelser for anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond (EUT 2015, L 15, s. 1).

Sag anlagt den 6. juli 2023 — Volkskreditbank mod Afviklingsinstansen

(Sag T-374/23)

(2023/C 314/15)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Volkskreditbank AG (Linz, Østrig) (ved advokaterne G. Eisenberger, A. Brenneis og J. Holzmann)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans

Sagsøgerens påstande

— Afgørelse om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2023 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 2. maj 2023 (SRB/ES/2023/23), herunder bilagene hertil, annulleres, og under alle omstændigheder i det omfang, afgørelsen vedrører sagsøgeren.

— Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat ni anbringender, som er identiske med de anbringender, som er gjort gældende i sag T-369/23, Hypo Vorarlberg Bank mod Afviklingsinstansen.

Sag anlagt den 6. juli 2023 — Hypo-Bank Burgenland mod Afviklingsinstansen**(Sag T-386/23)**

(2023/C 314/16)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Hypo-Bank Burgenland AG (Eisenstadt, Østrig) (ved advokaterne G. Eisenberger, A. Brenneis og J. Holzmann)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2023 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 2. maj 2023 (SRB/ES/2023/23), herunder bilagene hertil, annulleres, og under alle omstændigheder i det omfang, afgørelsen vedrører sagsøgeren.

- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Sagsøgeren har herudover anmodet om, at det foreliggende annulationsøgsmål i henhold til artikel 68 i Rettens procesreglement forenes med den tilsvarende sag T-387/23, Schelhammer Capital Bank mod Afviklingsinstansen, med henblik på den mundtlige og skriftlige forhandling samt dommen, idet sagerne har forbindelse med hinanden og vedrører samme genstand.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat ni anbringender, som er identiske med de anbringender, som er gjort gældende i sag T-369/23, Hypo Vorarlberg Bank mod Afviklingsinstansen.

Sag anlagt den 6. juli 2023 — Schelhammer Capital Bank mod Afviklingsinstansen**(Sag T-387/23)**

(2023/C 314/17)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Schelhammer Capital Bank AG (Wien, Østrig) (ved advokaterne G. Eisenberger, A. Brenneis og J. Holzmann)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2023 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 2. maj 2023 (SRB/ES/2023/23), herunder bilagene hertil, annulleres, og under alle omstændigheder i det omfang, afgørelsen vedrører sagsøgeren.

— Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Sagsøgeren har herudover anmodet om, at det foreliggende annullationssøgsmål i henhold til artikel 68 i Rettens procesreglement forenes med den tilsvarende sag T-386/23, Hypo-Bank Burgenland mod Afviklingsinstansen, med henblik på den mundtlige og skriftlige forhandling samt dommen, idet sagerne har forbindelse med hinanden og vedrører samme genstand.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat ni anbringender, som er identiske med de anbringender, som er gjort gældende i sag T-369/23, Hypo Vorarlberg Bank mod Afviklingsinstansen.

Sag anlagt den 12. juli 2023 — Barry's Bootcamp mod EUIPO — Hummel (Gengivelse af to sorte horisontale vinkler)

(Sag T-390/23)

(2023/C 314/18)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Barry's Bootcamp Holdings LLC (Miami, Florida, De Forenede Stater) (ved advokaterne M. Hawkins, T. Dolde og C. Zimmer)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Hummel Holding A/S (Århus, Danmark)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Hummel Holding A/S

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærke (Gengivelse af to sorte horisontale vinkler) — EU-varemærke nr. 3 015 377

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 5. april 2023 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 1423/2022-2)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— EUIPO og den anden part i sagen for appelkammeret, for så vidt som sidstnævnte intervenserer, tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

— Tilsidesættelse af artikel 94, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001

— Tilsidesættelse af artikel 58, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001

Sag anlagt den 13. juli 2023 — Imerys Aluminates Groupe mod Kommissionen

(Sag T-391/23)

(2023/C 314/19)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Imerys Aluminates Groupe (Paris, Frankrig) (ved advokat Y. Martinet)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Europa-Kommissionen ved et dokument med titlen »Frequently Asked Questions on Free Allocation Rules for the EU ETS post 2020« (Ofte stillede spørgsmål om reglerne for gratistildeling inden for EU's emissionshandelssystem efter 2020), dateret den 22. juli 2019, har anlagt en fortolkning, der er bebyrdende for sagsøgeren og som gælder for medlemsstaterne, således som fortolket af det franske Conseil d'État (national ret i sidste instans).
- Europa-Kommissionen tilpligtes at erstatte det tab, som selskabet Imerys Aluminates har lidt som følge af vedtagelsen af dokumentet med titlen »Frequently Asked Questions on Free Allocation Rules for the EU ETS post 2020« (Ofte stillede spørgsmål om reglerne for gratistildeling inden for EU's emissionshandelssystem efter 2020), dateret den 22. juli 2019, som opgøres til 40 075 347 EUR.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om den fejl, som Kommissionen har begået som følge af vedtagelsen af et dokument af 22. juli 2019 med titlen »Frequently Asked Questions on Free Allocation Rules for the EU ETS post 2020« (Ofte stillede spørgsmål om reglerne for gratistildeling inden for EU's emissionshandelssystem efter 2020, herefter »FAQ'en«). Dette anbringende er opdelt i tre led.
 - Første led om en tilsidesættelse af princippet om den berettigede forventning.
 - Andet led om en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet.
 - Tredje led om en tilsidesættelse af Århuskonventionens artikel 6.
2. Andet anbringende om en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet i det tilfælde, at gennemførelsesforordning nr.º 2021/447⁽¹⁾ måtte blive fortolket således, at den implicit fastsætter de fortolkningsregler, der er eksplicit fastsat i FAQ'en af 22. juli 2019.

(¹) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2021/447 af 12.3.2021 om fastsættelse af reviderede benchmarkværdier for gratistildeling af emissionskvoter for perioden fra 2021 til 2025 i henhold til artikel 10a, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF (EUT 2021, L 87, s. 29).

Sag anlagt den 14. juli 2023 — Stada Arzneimittel mod EUIPO — Bioiberica (DAOgest)

(Sag T-396/23)

(2023/C 314/20)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Stada Arzneimittel AG (Bad Vilbel, Tyskland) (ved advokaterne J.-C. Plate, R. Kaase og K. Schmid-Burgk)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Bioiberica, SAU (Palafolls, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Bioiberica, SAU

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket DAOgest — Registreringsansøgning nr. 18 332 942

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 25. april 2023 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 1384/2022-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 94, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 95, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 14. juli 2023 — Bodegas Aguiuncho mod EUIPO — Mar de Frades (ALBARIÑO mar de ons)

(Sag T-398/23)

(2023/C 314/21)

Stævningen er affattet på spansk

Parter

Sagsøger: Bodegas Aguiuncho, SL (Sanxenxo, Spanien) (ved advokat J.M. Diez Roig)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Mar de Frades, SL (Cartagena, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Bodegas Aguiuncho, SL

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket ALBARIÑO mar de ons — registreringsansøgning nr. 18 408 426

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 18. maj 2023 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 0164/2023-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres og omgøres.
- Der træffes afgørelse om godkendelse af ansøgningen om det omtvistede varemærke i klasse 33 i klassifikationen, med de heraf følgende virkninger.

Anbringender

- Interesse i friholdelse
- Fredelig sameksistens mellem varemærkerne
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af dom af 24. juni 2014, Rani Refreshments mod KHIM — Global-Invest Bartosz Turek (Sani), T-523/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:571
- Grafisk særpræg.

Sag anlagt den 12. juli 2023 — Erste Group Bank mod Afviklingsinstansen**(Sag T-400/23)**

(2023/C 314/22)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Erste Group Bank AG (Wien, Østrig) (ved advokaterne G. Eisenberger, A Brenneis og J. Holzmann)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2023 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 2. maj 2023 (SRB/ES/2023/23), herunder bilagene hertil, annulleres og under alle omstændigheder i det omfang, afgørelsen vedrører sagsøgeren.
- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Sagsøgeren har herudover anmodet om, at de følgende tilsvarende sager, idet de har forbindelse med hinanden og vedrører samme genstand, i henhold til artikel 68 i Rettens procesreglement forenes med henblik på retsforhandlingernes skriftlige og mundtlige del samt dommen: T-400/23, Erste Group Bank mod Afviklingsinstansen, T-401/23, Erste Bank der österreichischen Sparkassen mod Afviklingsinstansen, T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-403/23, Dornbirner Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen, T-404/23, Kärntner Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-405/23, Sparkasse Niederösterreich Mitte West mod Afviklingsinstansen, T-406/23, Tiroler Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-407/23, Salzburger Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen, og T-408/23, Sparkasse Oberösterreich Bank mod Afviklingsinstansen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat følgende anbringende:

Den anfægtede afgørelse tilsidesætter artikel 102 i direktiv 2014/59/EU ⁽¹⁾, artikel 69 og artikel 70, stk. 2, i forordning (EU) nr. 806/2014 ⁽²⁾, artikel 3 og artikel 4, stk. 2, i delegeret forordning (EU) 2015/63 ⁽³⁾ samt proportionalitetsprincippet på grund af urigtig fastsættelse af målniveauet, idet sagsøgte i strid med de EU-retlige forskrifter har fastsat et for højt målniveau.

- ⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15.5.2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190).
- ⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).
- ⁽³⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).

Sag anlagt den 12. juli 2023 — Erste Bank der österreichischen Sparkassen mod Afviklingsinstansen

(Sag T-401/23)

(2023/C 314/23)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Erste Bank der österreichischen Sparkassen AG (Wien, Østrig) (ved advokaterne G. Eisenberger, A. Brenneis und J. Holzmann)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2023 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 2. maj 2023 (SRB/ES/2023/23), herunder bilagene hertil, annulleres, og under alle omstændigheder i det omfang, afgørelsen vedrører sagsøgeren.
- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Sagsøgeren har herudover anmodet om, at de følgende tilsvarende sager, idet de har forbindelse med hinanden og vedrører samme genstand, i henhold til artikel 68 i Rettens procesreglement forenes med henblik på retsforhandlingernes skriftlige og mundtlige del samt dommen: T-400/23, Erste Group Bank mod Afviklingsinstansen, T-401/23, Erste Bank der österreichischen Sparkassen mod Afviklingsinstansen, T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-403/23, Dornbirner Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen, T-404/23, Kärntner Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-405/23, Sparkasse Niederösterreich Mitte West mod Afviklingsinstansen, T-406/23, Tiroler Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-407/23, Salzburger Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen, og T-408/23, Sparkasse Oberösterreich Bank mod Afviklingsinstansen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat et eneste anbringende, som er identisk med det anbringende, der er gjort gældende i sag T-400/23, Erste Group Bank mod Afviklingsinstansen.

Sag anlagt den 13. juli 2023 — Steiermärkische Bank und Sparkasse mod Afviklingsinstansen

(Sag T-402/23)

(2023/C 314/24)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Steiermärkische Bank und Sparkassen AG (Graz, Østrig) (ved advokaterne G. Eisenberger, A. Brenneis og J. Holzmann)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

— Afgørelse om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2023 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 2. maj 2023 (SRB/ES/2023/23), herunder bilagene hertil, annulleres, og under alle omstændigheder i det omfang, afgørelsen vedrører sagsøgeren.

— Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Sagsøgeren har herudover anmodet om, at de følgende tilsvarende sager, idet de har forbindelse med hinanden og vedrører samme genstand, i henhold til artikel 68 i Rettens procesreglement forenes med henblik på retsforhandlingernes skriftlige og mundtlige del samt dommen: T-400/23, Erste Group Bank mod Afviklingsinstansen, T-401/23, Erste Bank der österreichischen Sparkassen mod Afviklingsinstansen, T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-403/23, Dornbirner Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen, T-404/23, Kärntner Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-405/23, Sparkasse Niederösterreich Mitte West mod Afviklingsinstansen, T-406/23, Tiroler Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-407/23, Salzburger Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen, og T-408/23, Sparkasse Oberösterreich Bank mod Afviklingsinstansen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat syv anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 102 i direktiv 2014/59/EU⁽¹⁾, artikel 69 og artikel 70, stk. 2, i forordning (EU) nr. 806/2014⁽²⁾, artikel 3 og artikel 4, stk. 2, i delegeret forordning (EU) 2015/63⁽³⁾ samt proportionalitetsprincippet på grund af urigtig fastsættelse af målniveauet, idet sagsøgte i strid med de EU-retlige forskrifter har fastsat et for højt målniveau.

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter på grund af manglende begrundelse af afgørelsen.

Den anfægtede afgørelse tilsidesætter begrundelsespligten i artikel 296, stk. 2, TEUF samt chartrets artikel 41, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra c), idet de krav til begrundelsespligtens omfang, som Domstolenen opstillede i sag C-584/20 P⁽⁴⁾, ikke er blevet opfyldt.

3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter på grund af manglende begrundelse for grænserne for udøvelse af væsentlige skønsmålinger.

Den anfægtede afgørelse tilsidesætter begrundelsespligten i artikel 296, stk. 2, TEUF samt chartrets artikel 41, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra c), idet det for så vidt angår sagsøgtes skønsmålinger ikke er blevet forklaret, hvilke vurderinger sagsøgte har foretaget og af hvilke grunde. Det kan derfor ikke udelukkes, at sagsøgte har udøvet et vilkårligt skøn.

4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter på grund af manglende høring og manglende iagttagelse af retten til at blive hørt.

Sagsøgerens ret til at blive hørt er i strid med chartrets artikel 41, stk. 1, og artikel 41, stk. 2, litra a), hverken blevet iagttaget før vedtagelsen af den anfægtede afgørelse eller før udstedelsen af den på denne afgørelse støttede bidragsmeddelelse. Den høring, som sagsøgte gennemførte, havde heller ikke givet sagsøgeren mulighed for at fremsætte effektive og omfattende bemærkninger til den konkrete beregning af bidraget.

5. Femte anbringende om, at delegeret forordning (EU) 2015/63 ikke lovligt kunne udgøre et retsgrundlag for den anfægtede afgørelse, og at den risikojusteringsmetode, der er fastsat i delegeret forordning (EU) 2015/63, og de skønsbefulde, der er tildelt Afviklingsinstansen, er ulovlige.

Artikel 4-7, 9, 17 og 20 i samt bilag I og II til delegeret forordning (EU) 2015/63, som den anfægtede afgørelse er støttet på, skaber en uigennemsigtig og usaglig ordning for fastsættelse af bidrag, som er i strid med chartrets artikel 16, 17, 41 og 47, og hvorunder overholdelsen af chartrets artikel 20 og 21 samt proportionalitetsprincippet og retssikkerhedsprincippet ikke er sikret.

6. Sjette anbringende om ulovligheden af gennemførelsesforordning (EU) 2015/81 ⁽⁵⁾ som retsgrundlag for den anfægtede afgørelse.

Den anfægtede afgørelse er i strid med traktaterne, idet artikel 8 i gennemførelsesforordning (EU) 2015/81 overskrider de grænser, der er fastsat i artikel 70, stk. 7, i forordning (EU) nr. 806/2014 sammenholdt med artikel 291 TEUF, og hverken gennemførelsesforordningen eller bemyndigelsesgrundlaget indeholder en begrundelse, der er i overensstemmelse med artikel 296, stk. 2, TEUF.

7. Syvende anbringende om ulovligheden af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014 som bemyndigelsesgrundlag for delegeret forordning (EU) 2015/63 samt for gennemførelsesforordning (EU) 2015/81 og dermed for den anfægtede afgørelse.

Subsidiært gøres det gældende, at de bestemmelser i direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014, som foreskriver, at den bidragsordning, der er gennemført ved delegeret forordning (EU) 2015/63, er bindende, og som giver sagsøgte en for vid skønsmargin, er ulovlige. For så vidt som disse bestemmelser, navnlig artikel 69, stk. 1 og 2, og artikel 70, stk. 2, i forordning (EU) nr. 806/2014 og artikel 102, stk. 1 og 2, i direktiv 2014/59/EU, ikke kan fortolkes i overensstemmelse med primærretten, er de i strid med princippet om begrundelsespligt for retsakter, med retssikkerhedsprincippet og med traktaterne (navnlig artikel 1, stk. 2, TEU, artikel 15 TEUF, 296 TEUF og 298 TEUF) og chartret (navnlig chartrets artikel 16, 17, 41, 42 og 47).

- (¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15.5.2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190).
- (²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).
- (³) Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21.10.2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44).
- (⁴) Jf. dom af 15.7.2021, Kommissionen mod Landesbank Baden-Württemberg og Afviklingsinstansen, C-584/20 P og C-621/20 P, EU:C:2021:601.
- (⁵) Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/81 af 19.12.2014 om ensartede betingelser for anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond (EUT 2015, L 15, s. 1).

Sag anlagt den 13. juli 2023 — Dornbirner Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen

(Sag T-403/23)

(2023/C 314/25)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Dornbirner Sparkasse Bank AG (Dornbirn, Østrig) (ved advokaterne G. Eisenberger, A. Brenneis og J. Holzmann)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2023 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 2. maj 2023 (SRB/ES/2023/23), herunder bilagene hertil, annulleres, og under alle omstændigheder i det omfang, afgørelsen vedrører sagsøgeren.
- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Sagsøgeren har herudover anmodet om, at de følgende tilsvarende sager, idet de har forbindelse med hinanden og vedrører samme genstand, i henhold til artikel 68 i Rettens procesreglement forenes med henblik på retsforhandlingernes skriftlige og mundtlige del samt dommen: T-400/23, Erste Group Bank mod Afviklingsinstansen, T-401/23, Erste Bank der österreichischen Sparkassen mod Afviklingsinstansen, T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-403/23, Dornbirner Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen, T-404/23, Kärntner Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-405/23, Sparkasse Niederösterreich Mitte West mod Afviklingsinstansen, T-406/23, Tiroler Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-407/23, Salzburger Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen, og T-408/23, Sparkasse Oberösterreich Bank mod Afviklingsinstansen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat syv anbringender, som er identiske med de anbringender, som er gjort gældende i sag T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse mod Afviklingsinstansen.

Sag anlagt den 13. juli 2023 — Kärntner Sparkasse mod Afviklingsinstansen

(Sag T-404/23)

(2023/C 314/26)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Kärntner Sparkasse AG (Klagenfurt, Østrig) (ved advokaterne G. Eisenberger, A. Brenneis og J. Holzmann)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2023 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 2. maj 2023 (SRB/ES/2023/23), herunder bilagene hertil, annulleres, og under alle omstændigheder i det omfang, afgørelsen vedrører sagsøgeren.
- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Sagsøgeren har herudover anmodet om, at de følgende tilsvarende sager, idet de har forbindelse med hinanden og vedrører samme genstand, i henhold til artikel 68 i Rettens procesreglement forenes med henblik på retsforhandlingernes skriftlige og mundtlige del samt dommen: T-400/23, Erste Group Bank mod Afviklingsinstansen, T-401/23, Erste Bank der österreichischen Sparkassen mod Afviklingsinstansen, T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-403/23, Dornbirner Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen, T-404/23, Kärntner Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-405/23, Sparkasse Niederösterreich Mitte West mod Afviklingsinstansen, T-406/23, Tiroler Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-407/23, Salzburger Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen, og T-408/23, Sparkasse Oberösterreich Bank mod Afviklingsinstansen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat syv anbringender, som er identiske med de anbringender, som er gjort gældende i sag T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse mod Afviklingsinstansen.

Sag anlagt den 13. juli 2023 — Sparkasse Niederösterreich Mitte West mod Afviklingsinstansen**(Sag T-405/23)**

(2023/C 314/27)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Sparkasse Niederösterreich Mitte West AG (St. Pölten, Østrig) (ved advokaterne G. Eisenberger, A. Brenneis og J. Holzmann)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2023 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 2. maj 2023 (SRB/ES/2023/23), herunder bilagene hertil, annulleres, og under alle omstændigheder i det omfang, afgørelsen vedrører sagsøgeren.
- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Sagsøgeren har herudover anmodet om, at de følgende tilsvarende sager, idet de har forbindelse med hinanden og vedrører samme genstand, i henhold til artikel 68 i Rettens procesreglement forenes med henblik på retsforhandlingernes skriftlige og mundtlige del samt dommen: T-400/23, Erste Group Bank mod Afviklingsinstansen, T-401/23, Erste Bank der österreichischen Sparkassen mod Afviklingsinstansen, T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-403/23, Dornbirner Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen, T-404/23, Kärntner Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-405/23, Sparkasse Niederösterreich Mitte West mod Afviklingsinstansen, T-406/23, Tiroler Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-407/23, Salzburger Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen, og T-408/23, Sparkasse Oberösterreich Bank mod Afviklingsinstansen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat syv anbringender, som er identiske med de anbringender, som er gjort gældende i sag T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse mod Afviklingsinstansen.

Sag anlagt den 13. juli 2023 — Tiroler Sparkasse mod Afviklingsinstansen**(Sag T-406/23)**

(2023/C 314/28)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Tiroler Sparkasse Bankaktiengesellschaft Innsbruck (Innsbruck, Østrig) (ved advokaterne G. Eisenberger, A. Brenneis og J. Holzmann)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2023 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 2. maj 2023 (SRB/ES/2023/23), herunder bilagene hertil, annulleres, og under alle omstændigheder i det omfang, afgørelsen vedrører sagsøgeren.
- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Sagsøgeren har herudover anmodet om, at de følgende tilsvarende sager, idet de har forbindelse med hinanden og vedrører samme genstand, i henhold til artikel 68 i Rettens procesreglement forenes med henblik på retsforhandlingernes skriftlige og mundtlige del samt dommen: T-400/23, Erste Group Bank mod Afviklingsinstansen, T-401/23, Erste Bank der österreichischen Sparkassen mod Afviklingsinstansen, T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-403/23, Dornbirner Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen, T-404/23, Kärntner Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-405/23, Sparkasse Niederösterreich Mitte West mod Afviklingsinstansen, T-406/23, Tiroler Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-407/23, Salzburger Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen, og T-408/23, Sparkasse Oberösterreich Bank mod Afviklingsinstansen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat et eneste anbringende, som er identisk med det anbringende, der er gjort gældende i sag T-400/23, Erste Group Bank mod Afviklingsinstansen.

Sag anlagt den 13. juli 2023 — Salzburger Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen

(Sag T-407/23)

(2023/C 314/29)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Salzburger Sparkasse Bank AG (Salzburg, Østrig) (ved advokaterne G. Eisenberger, A. Brenneis og J. Holzmann)

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2023 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 2. maj 2023 (SRB/ES/2023/23), herunder bilagene hertil, annulleres, og under alle omstændigheder i det omfang, afgørelsen vedrører sagsøgeren.
- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Sagsøgeren har herudover anmodet om, at de følgende tilsvarende sager, idet de har forbindelse med hinanden og vedrører samme genstand, i henhold til artikel 68 i Rettens procesreglement forenes med henblik på retsforhandlingernes skriftlige og mundtlige del samt dommen: T-400/23, Erste Group Bank mod Afviklingsinstansen, T-401/23, Erste Bank der österreichischen Sparkassen mod Afviklingsinstansen, T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-403/23, Dornbirner Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen, T-404/23, Kärntner Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-405/23, Sparkasse Niederösterreich Mitte West mod Afviklingsinstansen, T-406/23, Tiroler Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-407/23, Salzburger Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen, og T-408/23, Sparkasse Oberösterreich Bank mod Afviklingsinstansen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat et eneste anbringende, som er identisk med det anbringende, der er gjort gældende i sag T-400/23, Erste Group Bank mod Afviklingsinstansen.

Sag anlagt den 17. juli 2023 — Sparkasse Oberösterreich Bank mod Afviklingsinstansen**(Sag T-408/23)**

(2023/C 314/30)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Sparkasse Oberösterreich Bank AG (Linz, Østrig) (ved advokaterne G. Eisenberger, A. Brenneis og J. Holzmann))

Sagsøgt: Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen)

Sagsøgerens påstande

- Afgørelse om fastsættelse af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2023 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 2. maj 2023 (SRB/ES/2023/23), herunder bilagene hertil, annulleres, og under alle omstændigheder i det omfang, afgørelsen vedrører sagsøgeren.
- Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Sagsøgeren har herudover anmodet om, at de følgende tilsvarende sager, idet de har forbindelse med hinanden og vedrører samme genstand, i henhold til artikel 68 i Rettens procesreglement forenes med henblik på retsforhandlingernes skriftlige og mundtlige del samt dommen: T-400/23, Erste Group Bank mod Afviklingsinstansen, T-401/23, Erste Bank der österreichischen Sparkassen mod Afviklingsinstansen, T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-403/23, Dornbirner Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen, T-404/23, Kärntner Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-405/23, Sparkasse Niederösterreich Mitte West mod Afviklingsinstansen, T-406/23, Tiroler Sparkasse mod Afviklingsinstansen, T-407/23, Salzburger Sparkasse Bank mod Afviklingsinstansen, og T-408/23, Sparkasse Oberösterreich Bank mod Afviklingsinstansen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat syv anbringender, som er identiske med de anbringender, som er gjort gældende i sag T-402/23, Steiermärkische Bank und Sparkasse mod Afviklingsinstansen.

Sag anlagt den 26. juli 2023 — Essity Hygiene and Health AB mod EUIPO (Gengivelse af et blad)**(Sag T-434/23)**

(2023/C 314/31)

Processprog: svensk

Parter

Sagsøger: Essity Hygiene and Health AB (Göteborg, Sverige) (ved advokat U. Wennermark)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærke, der gengiver et blad — registreringsansøgning nr. 16 709 305

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 30. maj 2023 af Fjerde Appellkammer ved EUIPO (sag R 2196/2017-4)

Påstande

Sagsøgerens principale påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som ansøgningen herved afslås (afgørelsens pkt. 2).
- Den anfægtede afgørelse omgøres, idet klagen over undersøgerens afgørelse vedrørende de ansøgte varer i klasse 16 tages til følge.
- EUIPO tilpligtes at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger i forbindelse med sagens behandling for såvel Retten som EUIPO.

Sagsøgerens subsidiaire påstand:

- EUIPO tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger i forbindelse med sagens behandling for Retten.

Sagsøgerens mest subsidiaire påstand:

- EUIPO tilpligtes at bære sine egne omkostninger i forbindelse med sagens behandling for Retten.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
 - Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
-

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions
Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA